

KOMPENDIUM 2016

PYRENEISK MASTIFF

Pyreneiska Mastiffklubben
Svenska Berg- och Herdehundsklubben
Framtaget för domarkonferens 2016
KOMPENDIUM 2016

Kompendiet för Pyreneisk mastiff är framtaget av den svenska rasklubben (Pyreneiska Mastiffklubben). Kompendiet är godkänt av dess specialklubb (Svenska Bergs- och Herdehundklubben). Samtliga bilder har godkänts för kompendiets användning av respektive fotograf.

Översiktlig innehållsförteckning

<u>Ursprung</u>	<u>2</u>
<u>Helhetsintryck och måttförhållanden</u>	<u>3-4</u>
<u>Uppförande/karaktär</u>	<u>5</u>
<u>Huvud, ögon, öron & hals</u>	<u>5-7</u>
<u>Kropp</u>	<u>8</u>
<u>Benstomme</u>	<u>9-11</u>
<u>Rörelser</u>	<u>12</u>
<u>Hud, päls och färg</u>	<u>12-13</u>
<u>Fel</u>	<u>14</u>

OBS!

Vi ber Er uppmärksamma att på de exempelfotografier som använts kan det förekomma både felaktiga och utsökta detaljer i andra hänseenden än de som beskrivs i kompendiets olika stycken.

Den spanska jätten

Den Pyreneiska mastiffen har sitt ursprung som arbetskamrat och skydd för herdar som hade boskap på den spanska sidan av Pyrenéerna.

En rustik och arbetsvillig hund. Fårlockarna var stora, till en hjord på 1 000 djur ansågs fem mastiffer vara ett minimum för att garantera säkerheten. Vid fara samlades hundarna som ett skyddsvärn framför inkräktarna. Om det behövdes gav de sig in i striden. Däremot ansågs det som ett allvarligt fel om en enstaka hund tog upp förföljelse av varg eller björn.

Den Pyreneiska mastiffen har utvecklats till en egen hund typ och skiljer sig bland annat i hårlag och färg från slättlandets spanska mastiff, som får anses vara den närmsta släktingen.

Bruksegenskaperna var förr det enda som prioriterades i aveln, men de krav hundarnas arbete ställde på kroppsstyrka och konstruktion förde med sig utvecklingen av en karaktäristisk och tämligen homogen hund typ.

I mitten av 40-talet försvann de sista vargarna från bergen och de stora hundarna blev arbetslösa. Rasen försvann gradvis. De hundar som fanns kvar förlorade väsentligt i typ genom korsningar med andra raser, företrädesvis pyrenéerhund.

Först 1974 vaknade intresset för rasen återigen till liv efter upptäckten av några ännu rastypiska exemplar. Rasen är nygammal. Dagens uppfödare är bara en bit på väg i sitt arbete med att restaurera den stora mastiffen.

En Pyreneisk mastiff kan förefalla lat när den vakar över sitt revir men den är rustikt byggd, har en god rörlighet och kan överraska med sin snabbhet. Den slumrande hunden kan snabbt byta sinnesstämning och högt och tydligt tala om att främmande är på väg till familjen utan att för den skull ha en tanke på att avhysa främlingarna med annat än sitt mäktiga skall.

I vårt moderna samhälle är det inte önskvärt att den Pyreneiska mastiffen utvecklar hela sin talang att vakta. Detta tycks inte heller vara fallet. Den svenska mastiffen passar bäst in under epitetet "snäll" hund. Den har en mycket hög retningströskel.

Dagens uppgift som vakthund inskränker sig vanligtvis till den egna tomten och även om de flesta mastiffer gärna markerar sin existens med ett par grova, tunga skall, är det storleken som får besökare att tveka i grindhålet. En dåligt socialiserad och understimulerad hund kan ta sin plikt som väktare, i brist på annat, på större allvar.

Det är framförallt tryggheten, värdigheten och stoltheten som är de mest framträdande egenskaperna hos den Pyreneiska mastiffen.

Kuperade öron, svans, tjock päls och ett överflöd av löst halsskinn, för säkerhets skull prytt med ett halsband utåt försett med taggar, var tidigare mastiffens arbetsmundering

FCI-nummer 92
Originalstandard 1982-05-26
FCI-Standard 2002-08-30; engelska
och spanska
SKKs Standardkommitté 2004-02-04

Ursprungsland/hemland:
Spanien

Användningsområde:
Vakt- och skyddshund

FCI-Klassifikation:
Grupp 2, sektion 2

Bakgrund/ändamål

Förr i tiden användes rasen som försvar mot rovdjur, främst mot varg och björn. Numera används den med fördel som vakthund. Den är mycket lättdresserad.

Få eller nästan inga Pyreneiska mastiffer har längre kvar sin roll som vaktare av boskap. I Sverige är den Pyreneiska mastiffen i första hand en familje- och sällskapshund. De beteende- och personlighetsbeskrivningar – BPH - som hittills gjorts av PM i Sverige visar på en trygg men inte alltför social hund.

En Pyreneisk mastiff som lever i vårt allt mer urbana samhälle kan och måste alltid, trots sitt anlag som vakthund, klara sociala situationer. Det är därför PM-klubbens uppfattning att en Pyreneisk mastiff inte får visa vare sig rädsla eller aggressivitet. Hunden ska låta sig hanteras av alla utställningsdomare. En Pyreneisk mastiff som inte låter sig hanteras ska inte erhålla någon bedömning.

En Pyreneisk mastiff ska ha sin vaktinstinkt och säga ifrån när det kommer främmande människor. Men den ska snabbt ta kontakt med människor när ägaren så vill.

En Pyreneisk mastiff ska säga ifrån

Pyreneiska mastiffer har koll på omgivningen.

Helhetsintryck

Rasen skall vara välproportionerlig, synnerligen kraftig, stövuxen - över medelstorlek - och muskulös med kraftig benstomme. Trots sin storlek får den aldrig verka tung eller lymfatisk. Pälsen skall vara lång men utan överdrifter.

Allvarliga fel

Hund som ger ett tunt eller lymfatiskt intryck.

Viktiga måttförhållanden

Hunden skall alltid vara proportionerlig och harmoniskt byggd.

- Kroppslängden skall överstiga mankhöjden något.
- Förhållandet mellan skallens och nospartiets längd skall vara 5:4.
- Skallens bredd skall vara lika med eller något överstiga skallens längd.
- Förhållandet mellan mankhöjd och bröstomfång skall vara ca 7:10.

Den Pyreneiska mastiffen är en moloss och ska vara en muskulös hund, men den får aldrig verka tung.

Det tar relativt lång tid för en Pyreneisk mastiff att utvecklas.

Tikar av utmärkt typ

En Pyreneisk mastiff ska vara något rektangulär, det vill säga längden ska överstiga mankhöjden. Storleken är viktig men också att hunden är proportionerlig. Den bör hålla minimimåten men får inte tappa helhetsintrycket av att den är en moloss. Det kan vara angeläget att i större utsträckning kontrollera att minimikraven för mankhöjd efterlevs.

Hanar av utmärkt typ

Uppförande/karaktär:

Rasen skall vara vänlig, lugn, stolt och synnerligen intelligent. Mot främlingar skall den vara orädd och aldrig undfallande. Mot andra hundar är den vänligt inställd och medveten om sin styrka. Om den tvingas slåss är den en ytterst skicklig slagskämpe och visar då ett beteendemönster utvecklat sedan sekler i strider mot vargar. Skallet skall vara djupt och respektingivande. Rasen skall ha ett vaksamt uttryck.

Fel

Hund som är något tillbakadragen.

Allvarliga fel

Allmänt obalanserat temperament.

Diskvalificerande fel

Uttalat skygg, rädd eller aggressiv hund.

Huvud

Huvudet skall vara stort, kraftigt och medellångt. Förhållandet mellan skallens och nospartiets längd skall vara 5:4. Skallens och nosryggens plan skall vara lätt divergerande med tendens till parallellitet. Uppifrån sedd skall helheten skalle-nosparti vara långsträckt och utan stora skillnader i bredd mellan tinning och nospartiets bas. I profil skall huvudet vara djupt, inte bulligt.

Skallparti

Skallpartiet skall vara brett, kraftigt och något rundat i profil. Dess bredd skall vara lika med dess längd eller något bredare. Nackknölen skall vara markerad.

Samhället förändras, så också hundens roll. En Pyreneisk mastiff är en stor och mäktig hund därför är det angeläget att dess ursprungliga lugna och trygga mentalitet bevaras.

Också i stökiga miljöer med många intryck kan den Pyreneiska mastiffen bevara lugnet och trivs i umgänget med människor och andra hundar.

Huvudet ska vara kraftigt och välproportionerligt.

Viktigt att det inte är allt för mycket skinn på huvudet så det hänger ner mot ögonen.

Bra huvud.

Viktigt att skallpartiet inte är alltför runt

Stop

Stopet skall vara mjukt sluttande, föga markerat men tydligt.

Nostryffel

Nostryffeln skall vara svart, fuktig, stor och bred.

Diskvalificerande fel

Nostryffel och slemhinnor som är opigmenterade.
Harmynthet.

Nosparti

I profil skall nosryggen vara rak. Uppifrån sett skall nospartiet verka något trekantigt, brett vid stopet och gradvis avsmalnande mot nosen. Det får dock aldrig ge ett spetsigt intryck.

Fel

Lätt konvex nosrygg.

Allvarliga fel

Spetsigt eller överdrivet trubbigt nosparti.

Läppar

Överläpparna skall väl täcka underläpparna utan att vara slappa på något vis och mungiporna skall vara tydliga. Slemhinnorna och läppränderna skall vara svarta.

Käkar/tänder

Saxbett med vita, starka och friska tänder. Hörntänderna skall vara stora, långa, spetsiga och välplacerade. Kindtänderna skall vara stora och kraftiga. Framtänderna skall vara tämligen små. Alla premolarer skall finnas. Gommen skall vara svart med väl markerade räfflor.

Fel

Tångbett, avsaknad av en premolar.

Allvarliga fel

Måttligt överbett.

Avsaknad av flera premolarer eller hörntänder, ej beroende på skada.
Något felaktigt ansatta incisiver.

Diskvalificerande fel

Uttalat överbett.
Underbett.

Stopet ska inte vara alltför markerat.

Det är viktigt att nostryffeln är helt pigmenterad. En del hundar tenderar att ha lite för lång och avsmalnande nos i förhållandet till 5:4, huvud kontra nos.

Utmärkt pigmentering på nos och läppränder.

Saxbett.

Ögon

Ögonen skall vara små, mandelformade, hasselnötsbruna, helst mörka. Uttrycket skall vara uppmärksam, stolt, vänligt och intelligent, men mycket skarpt mot inkräktande främlingar. Ögonkanterna skall vara svartpigmenterade och helst ligga an mot ögat när hunden är uppmärksam. Det är typiskt med en lätt förslappning av det nedre ögonlocket, som gör att en liten del av bindhinnan syns när hunden är i vila.

Allvarliga fel

Entropion eller uttalad ektropion.

Öron

Öronen skall vara ansatta över ögonhöjd, vara hängande, medelstora, flata och trekantiga. I vila bärs de slätt hängande utmed kinden. Vid lystring höjs öronen i sin övre-bakre tredjedel och riktas framåt. De får inte vara kuperade.

Allvarliga fel

Kuperade öron.

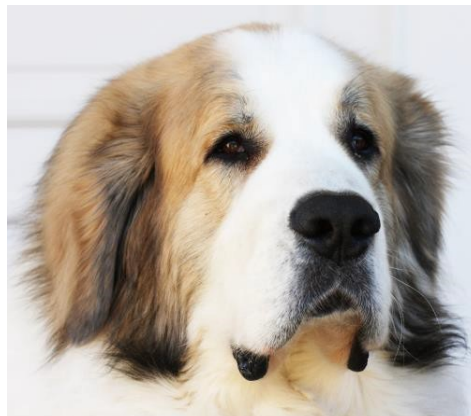
Hals

Halsen skall vara formad som en trubbig kon och vara bred, stark, muskulös och smidig. Huden skall vara tjock och ligga en aning löst mot underlaget. Det skall finnas välmarkerade, dubbla, dock inte alltför markerade, hakpåsar.

Alltför slappa ögonkanter är inte att föredra. Ögonkanterna ska ligga an mot det mandelformade ögat. Ögat ska vara mörkt brunt.

Vackert mandelformade ögon med fasta ögonlinjer...

... och korrekt uttryck.

De hängande öronen understryker hundens karaktär då de i rörelse, tack vare form och ansättning, gör att hunden blir tydlig i sin framtoning. Den unga hunden kan ge intryck av att ha stora öron vilket oftast rättar till sig när huvudet vuxit färdigt.

Det är bland annat i nackens, halsens och bröstorgens utformning som lite av den Pyreneiska mastiffens särart kan skönjas. Här visar den sin styrka och sin kraft.

Utmärkt hals.

Kropp

Kroppen skall vara rektangulär, mycket stark och robust. Den skall ge intryck av stor styrka, men skall samtidigt vara smidig och lättroilig.

Rygglinje

Rygglinjen skall vara plan även när hunden är i rörelse.

Allvarliga fel

Svankrygg.

Överbyggdhet.

Manke

Manken skall vara väl markerad.

Rygg

Ryggen skall vara stark och muskulös.

Fel

Rygg som inte är plan och inte riktigt fast under rörelse.

Ländparti

Länden skall vara lång, bred och kraftig men smalna av mot flankerna.

Kors

Korset skall vara brett, starkt och luta ca 45° i förhållande till horisontalplanet. Hunden skall vara lika hög vid korset som vid manken.

En Pyreneisk mastiff får gärna vara muskulös över hela kroppen. Hunden ska vara stor och kraftig men får inte vara tjock, eller överviktig. Det är viktigt att kroppen inte är allt för kort. En frisk och vältränad Pyreneisk mastiff rör sig lätt och smidigt också i ojämn terräng.

Unga Pyreneiska mastiffer kan vara lösa och lite svajiga i ryggen. Det är viktigt att hunden är stabil i rygglinjen när den är vuxen.

Hunden får inte vara svankryggig.

Utmärkt rygglinje

Hundar som befinner sig i en kraftig tillväxtfas, upp till cirka 2 års ålder, tenderar att ha ett högt kors vilket är helt naturligt. När hunden är vuxen ska överlinjen vara horisontell.

Bra kors

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara bred, djup, muskulös och kraftig med markerad bröstbensknapp. Revbenen skall vara välvda, inte flata, samt ha gott utrymme sinsemellan. Bröstkorgens omfång skall förhålla sig till mankhöjden som 10:7.

Underlinje

Buklinjen skall vara lätt uppdragen mot de djupa och breda flankerna.

Svans

Svansen skall vara medelhögt ansatt. Den skall vara extra kraftig vid roten och kraftig i sin helhet, smidig och behårad med lång och mjuk päls, som skall bilda en praktfull plym. I vila skall svansen bäras lågt och då nå till hasen. Svansen skall alltid ha en liten böjning i sin yttersta tredjedel. När hunden rör sig eller är uppmärksam skall svansen bäras i sabelform med en liten krokning i sin nedre tredjedel, dock aldrig ringlad i hela sin längd eller buren så att den ligger an mot korset.

Allvarliga fel

Svans som ligger an mot korset, saknar svansplym eller som inte har böjd svansspets; kuperad svans.

Extremiteter

Framställ

Frambenen skall vara fullständigt normalt ställda och framifrån sett raka och parallella. De skall ha kraftig benstomme med starka mellanhänder. Muskler och senor skall framträda tydligt. Underarmarna skall vara tre gånger så långa som mellanhänderna.

Allvarliga fel

Felaktig benställning.

Viktigt att det inte är allt för trångt mellan frambenen (bringan). Bröstkorgen får inte ge intryck av att vara flat, utan ska vara välvd.

Bred bröstkorg

Svansen ska vara kraftig. Den ska bäras lågt. Svansen ska ha en så kallad herdekrok – en lätt böjning på svansens sista tredjedel. Ett vanligt fel är raka svansar, men det bör ej dömas för strängt. Det är angeläget att hunden, inte ens när den blir som mest upphetsad, lägger svansen upp på korset.

Fina svansar

Att benen är parallella är oerhört viktigt. I dagsläget tenderar en del hundar att vrída ut sina framtassar och tenderar därmed att bli fransyska.

Ett bra framställ.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara sluttande, mycket muskulösa och längre än underarmarna. Vinkeln skulderblad-överarmsben skall vara ca 100°.

Överarm

Överarmarna skall vara mycket kraftiga. Vinkeln överarmsben-underarm skall vara ca 125°.

Armbåge

Armbågarna skall vara mycket kraftiga och ligga väl an intill kroppen.

Underarm

Underarmarna skall vara raka och starka med rejäl benstomme.

Mellanhand

Mellanhänderna skall vara starka. Från sidan sett skall de vara lätt vinklade och närmast te sig som en fortsättning av underarmarna.

Framtassar

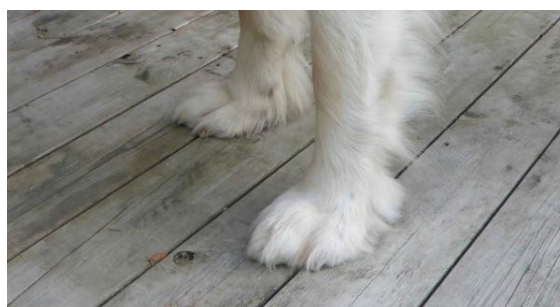
Framtassarna skall vara kattlika med slutna, starka, höga och väl välvda tår. Klor och trampdynor skall vara tåliga och starka. Huden mellan tårna skall vara hårbeväxt och måttligt utvecklad.

Allvarliga fel

Svaga mellanhänder, mellanfötter och tassar.

Hunden ska ha en kraftig benstomme.

Framtassarna får inte vara spretiga eller lösa.

Bakställ

Bakbenen skall vara kraftiga och muskulösa. De skall vara normalt vinklade från sidan sett och parallellt ställda bakifrån sett. Hasorna skall vara raka och lodräta. Med hjälp av bakbenen skall hunden vara kapabel att sätta sig i rörelse på ett lätt, kraftfullt och elegant sätt.

Allvarliga fel

Felaktig benställning.

Kohasighet i stående eller i rörelse.

Ben som svänger ut i rörelser.

Lår

Låren skall vara starka och muskulösa. Vinkeln mellan bäcken och lårben skall vara ungefär 100°.

Knäled

Knävinkeln skall vara ca 120°.

Underben

Underbenen skall vara långa och muskulösa med kraftig benstomme.

Has

Hasvinkeln skall vara öppen, ca 130°.

Mellanfot

Mellanfötterna skall vara väl markerade med framträdande senor. Sporrar kan saknas, vara enkla eller dubbla. I ursprungslandets standard anges att det är tillåtet att avlägsna sporrarna. Endast vid en konkurrenssituation skall den som har dubbla sporrar föredras.

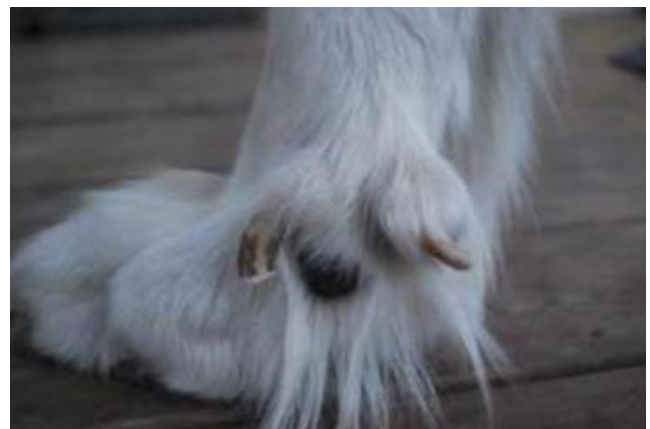
Baktassar

Baktassarna skall vara kattlika och något ovala samt vara något längre än framtassarna.

Det är ytterst angeläget att det inte finns några tendenser till vare sig kohasighet eller hjulbenthet. Unga hundar under två år visar ofta ett lösare bakställ, men detta bör inte förekomma på en vuxen hund.

Ett bra bakställ.

Bra dubbelsporrar.

Viktigt att inte tårna är för långa och tenderar till att se ut som hartassar.

Rörelser

Företrädesvis trav, som skall vara harmoniskt, kraftfullt och elegant utan tendens till passgång. Inte heller skall benen tendera att pendla utåt.

Allvarliga fel

Kohasighet i stående eller i rörelse.
Ben som svänger ut i rörelser.

Hud

Huden skall vara smidig, tjock och rosafärgad med inslag av mörkare pigment. Alla slemhinnor skall vara svarta.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen skall vara tjock, grov - inte ullig - och måttligt lång. Den idealiska päslängden mitt på ryggen är 6-9 cm.

Pälsen skall vara längre på skuldrorna, halsen, buken och baksidorna av benen.

Pälsen skall också vara längre på svansen, där den inte är lika grov som på resten av kroppen.

Fel

Svagt vågig päls.
Päls som mitt på ryggen är längre än 9 cm.

Allvarliga fel

Mycket vågig eller lockig päls.
Päslängd på ryggen som understiger 6 cm eller överstiger 11 cm.

Diskvalificerande fel

Päslängd på ryggen, som understiger 4 cm eller överstiger 13 cm.

Rörelserna ska vara lätta och vägvinande i trav. Trots sin storlek och styrka är det väsentligt att smidighet och rörlighet finns också hos riktigt stora exemplar.

En Pyreneisk mastiff har överaskande god rörlighet och snabbhet i galopp...

...och utmärkta vägvinande steg i trav.

En alltför lockig päls är ett allvarligt fel. En del äldre tikar kan få lockigare päls.

Utmärkt päls

Färg

Bottenfärgen skall vara vit men alltid med en mask, som skall vara tydligt markerad och avgränsad. Bägge öronen skall alltid vara täckta av masken.

Eventuella fläckar på kroppen skall ha samma färg som ansiktsmasken. Fläckarna kan vara oregelbundet utbredda på kroppen, men konturerna skall alltid vara tydligt markerade.

Tassar, ben och svanspets skall alltid vara vita.

Vid hårbotten skall pälsstråna vara så ljusa som möjligt, helst vita. De färger som föredras är i prioriteringsordning: rent vitt (snövit) med mellangrå tecken och vitt med intensivt gyllengula tecken; vitt med bruna tecken, vitt med svarta tecken, vitt med silvergrå tecken, vitt med ljust beige tecken, vitt med sandfärgade tecken, vitt med marmorerade tecken. Icke önskvärd är trefärgade eller helt vita exemplar. Inte heller önskvärd är röda fläckar eller gulvitt bottenfärg.

Allvarliga fel

Avsaknad av färg på öronen.

Diskvalificerande fel

Avsaknad av vit färg, avsaknad av vit färg på svanspets och ben.

Helt vita hundar; avsaknad av ansiktsmask.

Fläckar som är diffust avgränsade och inte framträder tydligt mot bottenfärgen.

Storlek/vikt

Mankhöjd

Det finns ingen övre gräns för storleken. I en konkurrenssituation skall alltid den större hunden föredras.

Minimistorlek: hanhundar	77 cm
tikar	72 cm

Det är dock önskvärdt att dessa siffror överskrids med god marginal.

Önskvärdt är att hanhundar överskrider 81 cm och tikar 75 cm.

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

Hunden ska ha en tydlig ansiktsmask och klart avgränsade fläckar på kroppen. Alltför ljus och otydlig mask är inte önskvärd.

Utmärkt mask.

Utmärkt könsprägel på tik och hane.

Mankhöjden i Sverige varierar stort. Individerna måste, trots sin storlek, vara proportionerliga och inte ge ett alltför luftigt intryck. Det är viktigt att se till helheten och inte stirra sig blind bara på mankhöjden. Det är dock viktigt att minimimåttet hålls.

Fel

- Lätt konvex nosrygg.
- Tångbett, avsaknad av en premolar.
- Rygg som inte är plan och inte riktigt fast under rörelse.
- Svagt vågig päls.
- Päls som mitt på ryggen är längre än 9 cm.
- Hund som är något tillbakadragen.

Allvarliga fel

- Hund som ger ett tunt eller lymfatiskt intryck.
- Spetsigt eller överdrivet trubbigt nosparti.
- Måttligt överbett.
- Avsaknad av flera premolarer eller hörntänder, ej beroende på skada.
- Något felaktigt ansatta incisiver.
- Entropion eller uttalad ektropion.
- Kuperade öron.
- Svankrygg.
- Överbyggdhet.
- Svans som ligger an mot korset, saknar svansplym eller som inte har böjd svansspets; kuperad svans.
- Felaktig benställning.
- Svaga mellanhänder, mellanfötter och tassar.
- Kohasighet i stående eller i rörelse.
- Ben som svänger ut i rörelser.
- Mycket vågig eller lockig päls.
- Päls längd på ryggen som understiger 6 cm eller överstiger 11 cm.
- Avsaknad av färg på öronen.
- Allmänt obalanserat temperament.

Diskvalificerande fel

- Uttalat skygg, rädd eller aggressiv hund.
- Nostryffel och slemhinnor som är opigmenterade.
- Harmynthet.
- Uttalat överbett.
- Underbett.
- Päls längd på ryggen, som understiger 4 cm eller överstiger 13 cm.
- Avsaknad av vit färg, avsaknad av vit färg på svansspets och ben.
- Helt vita hundar; avsaknad av ansiktsmask.
- Fläckar som är diffust avgränsade och inte framträder tydligt mot bottenfärgen.

Nota bene

Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

www.pyreneiskmastiff.com

Pyreneiska Mastiffklubben
Svenska Berg- och Herdehundsklubben
Framtaget för domarkonferens 2016
KOMPENDIUM 2016